

не розумію твоєї мови

Поліна Богаєвська

я зігрію відвар на рукотворній плитці.
спирайся на плечі мої,
неначе кульгавий на милиці.
неначе чужий,
а ніби-то голосом любий:
не збагну, чи вітер шепоче,
чи просто грається листям.
мати питає, який зараз день і місяць?
жовтень. а я удаю, ніби ранок лютого.
це сон, це хвороба, це марево, просто наснилося:
шепіт у скроні, що змушує знову здригнутися.
я не тямлю жодного слова твоєю мовою.
або прикидаюся, наче не знаю вітань.
благаю, не слухай моєї людської потвори,
або припини ці нестерпні зухвалі зітхання.

31.03.23